

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Et cum ille diu expectatus non veniret, copias ille suas, fastidio & sumptibus victus, reduxit. Adolphus autem ut se ostentaret & Waldemaro episcopo, cum quātis potuit viribus Eidoram transgressus, populatur ea quae regis sunt, quae fuit illi rerum suarum omnium vera subuersio: nam dum ille hostilia exercet in regem, Waldemarus episcopus, cui ille seruiebat, circumuenitur ab his, qui illi recte consulere putabantur: ponitque rebellionem, nihil admonito comite: & se in gratiam confert regis, oblitus belli socium. Trahitur perinde episcopus in carcerem, & compedibus & manicis ferreis vincitur: hac fretus in Adolphum indignatione rex, simul ut Henrico Leoni socero suo ferret suppetias, mouit in Holsatiam: Sed comes longē imparem se regi sentiens, cum amici & auxiliares abessent, submissis oratoribus, regem placare constituit: & conuenit tum, ut comes ad compensanda quae irrogauit damna, mille quadringentas denariorum marchas regi persolueret. Itaque placatus rex reduxit exercitum.

CAPVT VI.

Henricus autem Leo, cum ad recuperationē pristini honoris frustra niteretur, sciens non nisi Imperatoris manu tantum vulnus, quod Casareus gladius fecit, posse mederi, filium equiuocum Henricū iterum submisit, qui curiam sequeretur Imperatoris: & obseruato tempore, iram leniens, obsequijs gratiam patri recuperaret. Sed dum diu frustra laborasset, intento Imperatore ad varias regni perturbationes, alia via conatur se propius insinuare Casari: Nam comitis Palatini, qui patruus erat Imperatoris, filiam promexuit idem Henricus iunior coniugem, quod esset procero corpore, magna formae dignitate, cui mores & stemma nobilitatis responderent. Imperator has nuptias non multū probauit.

bauit, coarguens familiaris cognatum, quod Imperij
hostē tanta sibi affinitate deuinciret. Sed quia legitimū
vinculū solui non poterat, Henricus hac via, interueni-
ente socero, cepit Imperatori fieri cōmendatior. Immi-
nebat tum grandis illa in Apuliā repetita expeditio: erat
autem annus nonagesimus quintus: in qua expeditione
talem ac tantum se praeiuit iunior Henricus, ut Impera-
toris largitione, omnē soceri sui dignitatem, hoc est, Pa-
latinum comitatum promeruerit. Noua perinde lux in
Saxonia oriri visa est, cum omnes arrectis auribus pri-
mam senioris Henrici gloriā per filium restituendā ex-
pectaret. Bellū enim quod fuit haecenus per Saxoniam
infestissimū, tum cōquieuit. Senior autem Henricus iam
vicina morte totus ad religionē versus, ecclesias in Brūf-
wico cum suo palatio exornauit. Imperator in Apuliam
progressus est prosperē agens: Nam mortuo Tancredo
regni detentore, sine controuersia admittitur à proceri-
bus, & regni possessionē ingreditur: Reperit thesauros
absconditos, & supellectilē ex auro argentoq; splendidi-
ssimam, reliquias veterū Normannorū: qui regnū illud,
quod in Norwagia ostendimus, fundauerūt. Iam Impe-
ratori natus erat filius Fridericus ex Cōstantia Impera-
trice, ut fama suscepit: Rediens autē Imperator in Ger-
maniam, reliquit in regno coniugē ad cōfirmandos va-
cillantes, & in fide cōtinendos: Ipsa verò per anū quan-
dam, quae fuit occultorū in aula cognitrix sagacissima,
reperit thesauros magnos Rogerij regis, & mittens post
Imperatorem celerem nunciū, quid illi de inuentis per-
placeret, consultaui. Imperator, ut erat princeps animo
liberrimus, remādaui, de thesauris quod sibi videretur
faceret, modò regno consuleret, & in fide proceres con-
imeret: Illa magnificē pro cuiusque dignitate munera

distribuit, ut sibi faceret deuinctiores. Inter hæc captus est filius Tancredi cum matre vidua & sorore: Capta quoque Imperatoris Constantinopolitani filia eidem adolescenti desponsata, quam postea duxit Philippus Imperator, Henrici & germanus & successor.

CAPVT VII.

Cum autem per hæc tempora Hartwicus archiepiscopus Bremensis ad ecclesiam suam, à qua exulauit, Imperatoris gratiam consequutus redisset: cum tamen multa clerus & populus in eius destitutione apud summum pontificem & Imperatorem laborasset, iamque Bremenses in Waldemarum episcopum Slesuicensem adhuc victum respexissent, non tamen præualuit molitio eorum, quò minus Hartwicus diutinam seruans patientiam, finaliter in gratiam Imperatoris reuersus, ad ecclesiam suam sit restitutus. Ciues tamen, qui Imperatoris iam dudum habuere mandatum de retinendis archiepiscopi redditibus, non facile credidère redeunt, quòd Casaream gratiam recuperasset, quandiu nullas cernerent literas, pristina iussionis vinculum relaxantes: quantum pro ipso faceret assertio Adolphi Colonienfis archiepiscopi, qui hoc literis & nuncijs testificaretur. Sed quod non libenter factum audimus, difficulter credimus. Adolphus comes, qui iam comitatum Stadensem, ut diximus, tenuit, Bremam proficiscitur, congratulatur archiepiscopo, si vera via niteretur: alioquin illi obstiturus. Vbi venit, accepit eum Imperatoris uoluntate, amicorum ope, illam ad ecclesiam redisse: Unde factum est, ut comes Imperatori gratificans, apud ciues effecit, ut rerum illi ecclesiasticarum permitteret administrationem: De redditibus autem sub interdicto & firma Caesaris constitutis, nihil agere sineret. Adolphum autem